

Négy évvel később, arccal az ágyon,
próbálom elképzelni, milyen volt
néhány ezer kilométerrel arrébb,
amikor hazaért.
A szorongás, mint a migrén
hányás után – elenyészett.
A polc romokban. Egy-egy könyv,
mint régi filmekben párkányokról a galambok,
lebillen a koordináták nélküli úrbe.
Elképezem ősi arcát:
akár egy régi könyvben, régi betűkkel:
vmlanak kűnyvei.

Horváth Elemér

LÓTUSZÜLÉSBEN

a történelem nem érdekel engem
legszívesebben egyedül vagyok
és kívül az időn
nem várok semmi maradandóságot
se testemnek se lelkemnek
és annak sem amit csinállok
vagy gondolok nincsenek ambícióim
híres lenni gazdag túltenni leopárdin
(nem a költészetben a reménytelenségben)
tudom hogy egyetlen az életem
hogy érthetetlenül csodálatos
és tündérien céltalan

NAPFOGYATKOZÁS

különös világ ez
költői szemmel is

14 éves gyerekek
jobban ismerik a géppisztolyt
mint saját apjukat

egy rossz autó is tovább tart
mint egy átlagos házasság

megölelni egy néger lányt
politikai állásfoglalás

régen egy rábaközi faluban
hallottam siratóasszonyokat
jól mosdatott halott körül

énekeltek a jövőről

Íme

A KOZMOPOLITA

én magam vettem magamra a por
összes arcát otthont száműzetést
kalandot kallódást a céltalan
igyekezetet melyről nem tudom
hogyan honnan van kényszerítő okok
következménye-e vagy semmié
egyszerre bennszülött és idegen
mondhatnám úgy is hogy te én vagyok
és fordítva identitásomon
nem változtatnak égöv kontinens
se vér se történelmi pillanat
s ha ismersz már vagy csak úgy gondolod
világos lesz hogy csupán por vagyok
s nem engem ismertél meg magadat